

Jarul din zăpadă

Mihai Dragolea

Titlul articolului scurtează pe cel al unei cărți aparte, *Jarul din zăpada sclipitoare - revederi cu Noica* (Ed. Limes, 2009), de Gabriel Petric. Interesantă de la coperta albastră, la ultima pagină, cartea este un mozaic despre prietenie, despre o anumită opțiune spirituală și chiar existențială. Tot așa e alcătuită: pagini de jurnal și articole, confesiuni și corespondențe, inserturi lirice și dialoguri. Într-un fel, modelul rămâne *Jurnalul de la Păltiniș* al lui Gabriel Liiceanu, dar volumul lui Gabriel Petric nu e o palidă copie, cât confesiune despre un alt moment și diferit organizată. Iată povestea: doi studenți la literele clujene în anii 1975 - 1978, își descoperă afinitățile culturale, spirituale și așa se leagă o prietenie exemplară (îi cunosc bine!): Gabriel Petric și Marius Iosif sunt numele lor. Amândoi sunt admiratori ai gânditorului de la Păltiniș, Constantin Noica. Ajung tineri profesori, primul - prin Munții Apuseni, al doilea - pe lângă Sighișoara natală. La vremea

aceea se decid să-l caute pe filosof la Păltiniș. În februarie 1981 reușesc să-l întâlnească și să discute, să-și prezinte preocupările și să asculte îndemnul maestrului;

Noica le solicită să învețe greacă și germană și să-i citească pe Platon, Aristotel, Kant, Hegel, să abandoneze frivolitățile, muzica - Petric, accentul pe poezie, nu pe filosofie - Iosif. Povestea "revederii" (a tuturor celor șapte, de fapt) e captivantă, Gabriel Petric are simțul proporțiilor și distanța necesare unei narațiuni fluente, în care e loc și pentru seriozitate, dar și pentru bonomie; contabilizează destul de scrupulos fragmente de dialog, afirmații ale filosofului, fie că sunt rostite în camera sa, fie în restaurantul unde servesc masa. Pescuiesc aici una care spune și altceva despre celebrul antrenor cultural:

"Să fiu sincer - spune la un moment dat - , eu am făcut filosofie deoarece nu am fost în stare de altceva, de altă creație. Dacă puteam, mă ocupam

de pictură sau de muzică. Nefiind în stare de acestea, m-am retras în filosofie." (p.24). Urmează alte revederi cu Noica, fie în tandem, fie cu alți admiratori ai lui Noica, pe care Gabriel Petric îi cunoaște (sau recunoaște) de la Traian Ștef și Dorin Ștefănescu, Emil Hurezeanu și Virgil Mihaiu, la Virgil Diaconu și Mihai Carataș. Peste tot - să nu uităm că suntem în sumbrii ani '80! - idei, gânduri, atitudini generoase, dintr-un underground cultural ornat cu izbânzii și eșecuri. Nu sunt un "noician" (fie și pentru că filosoful, notează autorul, "Caragiale nu înseamnă nimic pentru el." - p. 43), dar cartea lui Gabriel Petric convinge! Nu atât despre celebrul filosof de la Păltiniș, dar în legătură cu o parte din atmosfera, complicată!, a anilor '80, cu opțiuni și atitudini, care astăzi, par "file de poveste".

Jarul din zăpada sclipitoare este o încântătoare poveste pentru cei mari! Compusă cu răbdare și măiestrie de Gabriel Petric, și pentru „noicieni” fervenți, și pentru cei altfel - precum subsemnatul!